

[Lis Starcke]

når vi drøfter institutionspolitik, er det hovedsagelig børnene, det drejer sig om, og hospitalspolitik også børnene. Og der har været talt om barselhvile og barselorlov. Vi kunne næsten fortsætte uden ende, for al den politik, der drives her, gælder også børnene.

Jeg mener, at vi politikere må gøre vort til, at alle de næste år også bliver børneår.

Tyroll (VS):

For nylig blev der lavet en udstilling på Louisiana, som fik titlen »Børn er et folk, og de bor i et helt andet land«. Denne titel siger meget, nok også til en del voksne, hvis vi blot giver os tid til at fornemme indholdet. Der er mange, der længes efter noget andet end dagligdagens monotone forløb, der længes efter noget andet end de krav, der bare bliver stillet på forhånd, og som der ikke rigtig kan sættes spørgsmålstegn ved. Jobbet er udformet af andre, man skal som regel kun søge et job, ikke selv skabe det. Produktionsmåden, arbejdsmiljøet i bred forstand og samfundsfunktionen i det hele taget er udformet af andre, og det fortaber sig i det uvisse af hvem og hvorfor. Det er ikke samfundsmedlemmernes egen fælles aktive skaben, der knytter os sammen. Vi udfører en masse opgaver for andre uden at vide nøjagtigt hvorfor. Det er med en masse spørgsmål rumstrende rundt i hovedet, at lønarbejderne dag efter dag og uge efter uge gennemlever den samme monotone arbejdsdag og arbejdsfunktion eller vågner op til en tvivl om egen eksistensberettigelse som følge af arbejdsløshed og udstødelse. En situation med endnu flere spørgsmålstegn.

I barnets verden er der også spørgsmålstegn, men der er også fantasi, udfoldelse og leg, som skaber det andet land, som børnene lever i. På denne måde er der afgørende forskel mellem de voksnes verden og børnenes. Børnene er selv med til at skabe deres land. Selvfølgelig er der forskelle. Ikke alle får den tilstrækkelige tryghed og støtte til at kunne begå sig i børnenes land, tryghed til selv at skabe det. Ofte er der en masse trusler fra de voksnes verden, der fortrænger mulighederne.

Det er ikke de voksne som sådan, der skaber disse trusler. Det er dem, der har adgang til at stille kravene, dem, der meget sigende er begyndt at kalde sig for igangsættere for

at beskykke den materielt sikrede ret til at lede og fordele i de voksnes kapitalistiske samfund. De er ene om at være igangsættere, fordi de har tilranet sig privatejendomsretten til produktionsmidlerne. De kræver, at resten af samfundet indretter sig efter deres krav. Sker det ikke, så strejker de, så stopper de produktionen, så fjerner de eksistensgrundlaget for de mange familier og dermed også børnenes eksistensbetingelser. Truslen ligger der hele tiden og begrænser forældrenes muligheder for at give trygge opvækstbetingelser. Kapitalisterne og arbejdsgiverne kræver, at børnene skal emigrere fra deres eget land og over i den fremmedgjorte tilværelse i kapitalismen. Derfor er arbejdsgivere og kapitalister samt det resterende borgerskab også så interesseret i at begrænse børnenes muligheder for at udvikle egne krav og behov til tilværelsen, der kan støde imod de kapitalistiske interesser.

FN har nu, 20 år efter vedtagelsen af erklæringen om barnets rettigheder, vedtaget, at 1979 skal være et internationalt børneår. Det er en opfordring til at arbejde for en forbedring af børnenes forhold. Så generelt formuleret kan de fleste tilslutte sig intentionerne. Men hvad bliver det reelle indhold? Bliver det andet end en tilsløring og indsyntning af de reelle forhold i et væld af påståede intentioner? Det ser ikke ud til det, snarere tværtimod måske. Det bliver snarere et forsøg på afledning af den dårlige samvittighed, som man endda kan have tvivl om er til stede.

Den danske nationalkomité for internationalt børneår 1979 siger, at året skal øge kendskabet til børns behov og søge at sikre, at der ved politiske, sociale og økonomiske beslutninger tages hensyn til børns tarv. Men realiteten er jo, at SV-regeringen kun har ét barn i hovedet eller måske et tvillingepar: betalingsbalancen og hensynet til profitten. Det vil sige, at man politisk accepterer en omfattende arbejdsløshedsudvikling, som i allerhøjeste grad præger tryghedsforholdene i hjemmene. Den kyniske arbejdsløshedspolitik skaber uoverstigelige hindringer for, at mange forældre kan mobilisere et overskud til at sikre trygheden i opvæksten for deres børn.

Børnene bliver også ofre for denne kyniske politik. Allerede tidligt i barndommen maser det kapitalistiske samfunds realiteter